AJAX
AMSTERDAM
ABN·AMRO

TERUG IN DE TIJD MET MICHEL KREEK

ABA Today gaat in dit nummer 'Terug in de tijd' met Michel Kreek, die de Ajax jeugdopleiding doorliep en daarna vijf seizoenen in Ajax 1 voetbalde. Zijn hoogtepunt was het winnen van de UEFA Cup. Daarna vervolgde hij zijn loopbaan in de Serie A en voetbalde in totaal 16 seizoenen op het hoogste niveau. Tegenwoordig is hij bij Ajax coördinator midden- en onderbouw op De Toekomst.

Tekst: **Peter Zwetsloot**
Beeld: **Giuseppe Toppers**

PATATGENERATIE

Michel Kreek werd geboren op 16 januari 1971 in de Jordaan. Hij groeide op in Osdorp en was vijf jaar jong toen hij ging voetballen bij De Eland SDC op het Sportpark Sloten. Op z'n achtste deed hij met succes mee aan de Open Dag bij Ajax op Sportpark Voorland. Hij werd toegelaten tot de jeugdopleiding en kwam in een lichting voetballers terecht, die later door Leo Beenhakker tot de 'patatgeneratie' werd bestempeld. Zo werd Michel in de C1 teamgenoot van Richard Witschge en Bryan Roy. In de B1 kwamen ook de Ronald en Frank de Boer de talentvolle lichting versterken. Michel begon als linksbuiten, maar heeft op de linkerflank op alle posities gespeeld. In de A1 kwam hij onder Louis van Gaal te spelen, die toen als hoofd jeugdopleiding verantwoordelijk was voor dat team en het tweede. Het eerste werd getraind door Leo Beenhakker.

JONGENSDROOM

'Toen Leo in september 1991, kort na het begin van het seizoen, onverwacht Ajax verliet en naar Real Madrid ging, nam Louis van Gaal het roer over. 'Louis zette meteen het elftal naar zijn hand en liet mij op het middenveld spelen. Het waren roerige tijden in De Meer. Er werd kritisch naar Louis gekeken. Maar met het winnen van de UEFA cup maakte hij al zijn criticasters monddood. Het winnen van die cup – inmiddels omgedoopt tot de Europa League – was natuurlijk een geweldige opsteker. De finale over twee wedstrijden tegen Torino, met de laatste ontmoeting in het Olympisch Stadion, was een jongensdroom die uitkwam. Vooral de huldiging direct na de wedstrijd was onvergetelijk. Het was het einde van een pittig seizoen. Zo vanuit de jeugd in de basis. Ik kreeg een uitnodiging van bondscoach Rinus Michels om mee te gaan naar het Europees Kampioenschap in Zweden. Daar kon ik helaas niet aan deelnemen vanwege een blessure.'

'Toen Louis van Gaal het roer overnam, zette hij het elftal meteen naar zijn hand'

BESLISSENDE PENALTY

'Het seizoen daarna heb ik veel gespeeld, maar kreeg ik op mijn positie concurrentie van Edgar Davids. Daardoor maakte ik geleidelijk minder speelminuten. In 1993 wonnen we de KNVB beker en in 1994 werden we landskampioen. Ik begon als selectiespeler aan het seizoen 1994-1995. Toen in oktober voor één week de Italiaanse transfermarkt open ging, heb ik er voor gekozen om mijn carrière bij Padova te vervolgen. Ik had geen zin om bij Ajax als bankzitter door te gaan. Ik wilde spelen en koos voor de – op dat moment – sterkste competitie van Europa. Padova was net naar de Serie A gepromoveerd. Het was de club met de kleinste begroting. Het eerste seizoen ging best goed. Als middenvelder scoorde ik zeven goals. Dat was veel voor Italiaanse begrippen. We wisten ons te handhaven op het hoogste niveau. Daar was wel een beslissingswedstrijd tegen FC Genoa, waar John van 't Schip speelde, voor nodig. Die eindigde onbeslist en dus moesten penalty's de knoop doorhakken. Ik scoorde de laatste, beslissende penalty. Over dat moment wordt in Padova nog altijd gesproken. Als ik in een restaurant kom, hoef ik meestal niet te betalen.'

VITESSE

'Het tweede seizoen bij Padova ging het een stuk minder. We degradeerden en omdat ik transfervrij was, maakte ik de overstap naar – en tekende voor drie jaar – bij promovendus Perugia. Deze club had een ambitieus plan. Helaas viel dat, mede door de controversiële relatie tussen de trainer en de voorzitter, in het water. De trainer haalde de kerst niet, hij werd kort voor de winterstop ontslagen. Aan het einde van het seizoen degradeerden we op de laatste speeldag. Inmiddels was er vanuit Vitesse, waar Leo Beenhakker technisch directeur was, interesse. Dat werd concreet. Ik leverde bij Perugia mijn contract in en tekende voor zes seizoenen in Arnhem. Vitesse had onder leiding van voorzitter Carel Albers een ambities plan en daarvoor waren goede spelers aangetrokken. Henk ten Cate was de trainer. In mijn eerste seizoen eindigden wij als derde. Daarna konden

‘Ik ben in Italië van een jonge jongen een volwassen vent geworden’

de ambities van de club niet meer worden waargemaakt, er moest pas op de plaats gemaakt worden. In totaal heb ik 150 wedstrijden in Arnhem gespeeld en de verhuizing van Monnikenhuize naar het Gelredome meegemaakt. Ik kijk met plezier op die periode terug.’

MES TUSSEN DE TANDEN

‘Na Vitesse heb ik nog twee uitstapjes gemaakt. De eerste was naar AEK Athene in Griekenland. Dat was een aparte ervaring. Het was mooi om in de Champions League te spelen en de derby’s werden met het mes tussen de tanden gespeeld. Maar de organisatie was chaotisch en de betalingen verliepen niet soepel. Na twee seizoen ben ik teruggegaan naar Nederland om bij Willem II te gaan spelen. Het eerste seizoen ging goed. Met Willem II bereikten we de finale van de KNVB Beker. Die verloren we helaas van PSV. Omdat PSV ook kampioen was, speelden we in 2005-2006 toch Europees. Ik kreeg wel meer en meer fysieke problemen en constateerde dat ik het niveau niet meer aan kon. Daarom heb ik in december in Tilburg m’n contract ingeleverd en ben de rest van dat seizoen gaan aftrainen bij Jong Ajax. John van den Brom was daar trainer en bood me die kans. Met John heb ik een goede band, met hem heb ik bij Ajax en bij Vitesse gespeeld.’

CRUIJFF REVOLUTIE

‘Ik ben op De Toekomst gebleven, want er werd gevraagd of ik jeugdtrainer wilde worden. Die kans heb ik aangegrepen en zes seizoenen ingevuld. Eerst Onder 11, daarna Onder 13 en Onder 15. Die laatste functie combineerde ik met coördinator middenbouw. Dat was in de periode van de zogeheten ‘Cruijff revolutie’. Er veranderde veel. Uiteindelijk bleef ik nog een seizoen verantwoordelijk voor de middenbouw om vervolgens de overstap te maken naar FC Almere City, de satellietclub van Ajax. Daar werd ik hoofd jeugdopleidingen en trainde Onder 19. Fred Grim was toentertijd de hoofdcoach. In Almere heb ik drie leuke jaren gekend. In mijn derde jaar combineerde ik mijn functie met een rol in de technische staf van het Nederlands Elftal Onder 19 van bondscoach Aron Winter. Dat was een talentvolle lichting, waar onder andere Abdelhak Nouri en Donny van de Beek deel van uit maakten. Jongens die ik eerder in de jeugd bij Ajax getraind had. Dat was natuurlijk heel leuk.’

ORANJE LEEUWINNEN

‘Na 3 jaar Almere kwam op dat moment onverwacht het telefoontje van Frank de Boer of ik samen met Orlando Trustfull mee wilde als assistent naar Inter Milaan. Daar hoefde ik niet lang over na te denken. We kwamen midden in de voorbereiding, dat was verre van ideaal. We weten ook hoe het afgelopen is. Plotseling had ik veel vrije tijd. Voor het volgende seizoen wilde Frank mij ook graag mee hebben naar Crystal Palace, maar dat ging niet door. Achteraf kwam dat goed uit. Ik kreeg in die periode vanuit Zeist de vraag of ik in de technische staf van de Oranje Leeuwinnen wilde komen. De vrouwen waren op dat moment net Europees kampioen. Eerlijk gezegd moest ik wel even wennen aan het idee. Ik ben immers m’n hele leven in de mannen en jongens voetbalwereld actief geweest en wist niet wat ik er van mocht verwachten. Maar Foppe de Haan heeft me over de streep getrokken en achteraf ben ik daar heel blij om, want met de vrouwen werden we in de zomer van 2019 tijdens het WK in Frankrijk tweede. We verloren in de finale van de Verenigde Staten, die een maatje te groot waren. Geen schande. Integendeel. De Oranje Leeuwinnen, onder leiding van bondscoach Sarina Wiegman, hebben gevochten voor wat ze waard waren en hebben het vrouwenvoetbal in Nederland wel op de kaart gezet.’

DAGELIJKSE DYNAMIEK

‘Het was mogelijk om bij de KNVB te blijven, maar ik ben toch ingegaan op de aanbieding van Ajax om als coördinator midden- en onderbouw terug te keren naar De Toekomst. Dat voelde als thuiskomen. Het viel me direct op dat de jeugdopleiding verder gegroeid is en een nog professionelere organisatie is geworden. De reden om weer voor Ajax te kiezen is dat ik graag iedere dag met voetbal bezig wil zijn. Bij de KNVB ben je alleen in interlandperiodes actief. Ik miste de dagelijkse dynamiek.’

LEKKER AAN HET VOETBALLEN

Terugkijkend op een imposante voetbalcarrière van 16 jaar als beroepsvoetballer noemt Michel, gevraagd naar zijn hoogtepunten, als eerste het winnen van de UEFA cup in 1992. ‘Eigenlijk waren we helemaal niet bezig met het winnen van die cup, we waren als groep gewoon lekker aan het voetballen’, herinnert hij zich. De finale van de Champions League in 1995 heeft Michel meegemaakt als commentator bij de Italiaanse televisie. Als Ajacied bewaart hij daar uiteraard mooie herinneringen aan. ‘Natuurlijk heb ik wel eens gedacht, dat ik daar ook bij had kunnen zijn, maar spijt van de overstap naar het Italiaanse voetbalavontuur heb ik niet. Ik ben daar van een jonge jongen een volwassen vent geworden en heb me in de, op dat moment, sterkste voetbalcompetitie van Europa door kunnen ontwikkelen. Ook aan mijn voetballoopbaan bij Vitesse beleef ik mooie herinneringen. Vanuit de Amsterdamse regio carpoolde ik vanaf De Witte Bergen langs de A1 met ex-Ajacieden Martijn Reuser en Orlando Trustfull. Verder ben ik door drie bondscoaches geselecteerd voor Oranje. Dat waren Rinus Michels, Guus Hiddink en Frank Rijkaard. Ik heb één interland tegen Portugal gespeeld. Ook dat zie ik als een mooi hoogtepunt in m’n carrière.’